

ELS FILLS PREFERITS

En una ocasió van preguntar a una mare quin era el seu fill preferit, el fill que més estimava. Ella va respondre amb un tímid somriure: No hi ha res més voluble que el cor d'una mare. Com a mare he de dir: *el fill estimat és aquell a qui m'hi dedico amb cos i ànima.*

És el fill malalt, fins que es curi. El qui va marxar, fins que torni.

El qui està cansat, fins que descansi.

El qui té gana, fins que s'alimenti. El qui té set, fins que begui.

El qui està estudiant, fins que aprengui.

El qui està despullat, fins que pugui anar vestit.

El qui no treballa, fins que trobi feina.

El qui s'enamora, fins que es casi.

El qui es casa, fins que convisqui.

El qui és pare, fins que criï els fills.

El qui va prometre, fins que compleixi la paraula donada.

El qui deu, fins que pagui els deutes. El qui plora, fins que calli.

I amb l'expressió allunyada d'aquell somriure, va afegir:

El qui ja em va deixar... fins que el retrobi.

El fill estimat és aquell a qui m'hi dedico amb cos i ànima

LA NOVA GENERACIÓ DE PARES DE FAMÍLIA

Formem part de les primeres generacions de pares decidits a no repetir amb els fills els errors que havien pogut fer els nostres pares.

I en aquest esforç per a abolir els abusos del passat, ara som els més dedicats i comprensius, però alhora els més dèbils i insegurs que ha donat la història. El més greu és que estem enfrontant-nos a uns nens

més "iguals", més bel·ligerants i més poderosos que mai.

Sembla que en l'intent de ser els pares que voldríem haver tingut, passem d'un extrem a l'altre. Així que som els darrers fills renyats pels seus pares i els primers pares renyats pels nostres fills.

Els darrers que vam tenir por dels nostres pares, i els primers que temem els nostres fills. Els últims que vam créixer sota el mandat dels pares i els primers que vivim sotmesos al jou dels fills.

I encara més i molt pitjor, els darrers que vam respectar els nostres pares, i els primers que acceptem que els nostres fills no ens respectin.

En proporció a la manera com la permissibilitat va reemplaçar l'autoritarisme, els termes de les relacions familiars han canviat de forma radical, per bé i per mal.

En efecte, abans es consideraven bons pares aquells que tenien uns fills que es portaven bé, obeïen les seves ordres i els tractaven amb respecte. I eren bons fills aquells nens que eren formals i veneraven llurs pares.

Però a mesura que les fronteres jeràrquiques entre nosaltres i els nostres fills s'han anat diluint, avui els pares bons són aquells que aconseguen que els seus fills els estimin, encara que els respectin molt poc.

I són els fills els qui ara esperen el respecte dels seus pares, és a dir, que respectin les seves idees, els seus gustos, els seus desitjos, les seves formes d'actuar i de viure; i a més a més que els patrocinin en tot allò que necessitin per aconseguir-ho.

Podríem dir que s'han invertit els papers. Ara són els pares els qui han de complaure els seus fills per guanyar-se'ls, i no al revés, com passava abans. Això explica l'esforç que fan avui tants pares i mares per ser els millors amics dels seus fills i semblar molt "enrotllats" respecte els seus fills.

Es diu, a vegades, que els extrems es toquen; si l'autoritarisme del passat va envair de temor els fills, la debilitat del present els omple de por i de menyspreu en veure'ns tan dèbils i perduts com ells. Els fills necessiten percebre durant la infància que estem guiant les seves vides com a líders capaços de subjectar-los quan no es puguin contenir i conduint-los mentre no saben on van.

Encara que l'autoritarisme xafa, la permissivitat ofega.

Només una actitud ferma i respectuosa els permetrà confiar en la nostra idoneïtat per a governar les seves vides mentre siguin menors d'edat, perquè anem davant liderant-los i no darrere frenant-los i rendits a la seva voluntat.

Així és com evitarem que les noves generacions s'ofeguin en el descontrol i el fàstic que està enfonsant la nostra societat, que, a vegades, sembla anar a la deriva, sense paràmetres ni destí.

Internet, febrer del 2011

L'autoritarisme xafa, però la permissivitat ofega